

VÖRÖS ANNA
folyók hidakkal

állok a zuhany alatt. a meleg vizet engedem, folyjon végig a hátamon, a gerinc mélyedésén. özgerincforma. közben hallgatom a többiek visszhangos beszélgetését, figyelem őket a tükörből. szakkollégista lettem. az első időszakban mindenhol nagy szájjal hangoztattam, meg hogy c-vel van, Collegium. aztán elkezdtem szégyellni, mert a csoporttársak az egyetemen azt hitték, akkor most már perfekt vagyok olasz nyelvből. pedig csak egy év alatt tanultam meg. egy év amúgy is rengeteg idő. annyi idő alatt fel is lehetne nőni, körbeutazni a világot, a fal sarkában lévő penész is tovább tud terjedni annyira, hogy belepje az egész falat, sőt, a másik szobafalat is. vagy meg lehet tanulni olaszul.

a Lánchíd nem volt akkora szenzáció, mint vártam, pedig előtte csak képeken láttam, meg az augusztus huszadikai *István, a király* rockoperákban. persze szép. tömör. világít. mint a bikinivonalak nyár estéken, talán augusztus huszadikán. a Szabadsághídon minden nap átmegyek, villamossal. nézem a Dunát, tényleg mindig más, ahogy magába olvasztja a napsugarakat, vagy ahogy egy fiú az első szál elszívott cigijét dobja a vízbe, és a hullámok utánakapnak a csikknek. ahogy az emberek állnak-ülnek a rakparton. ahogy Budapest gerincén átfut a Duna vize, mint az enyémen is a zuhanyzóban. ahogy a többi hídon is vannak villamosok, és ott is valaki ugyanezt gondolja a Dunáról, és ahogy sosem találkozik a tekintetünk, csak a sajátunk az ablak üvegén.

a bal szélső kabinban szoktam zuhanyozni. most a falicsempék találkozásánál végighúzom az ujjamat. apró folyókat csinállok a fugában. a vénák a csukló-

mon hasonlóan keresztezik egymást, mint a falon a fugavonalak. csak a vérerek ferdén. vérfolyók vannak bennem. az egyik lány azt mondja, ő buddhista. meg hogy hatha jógáznom kellene. szivárványszínű a pizsamája. azt ígéri, csinálunk számmisztikát, ha hétvégére a koliban marad. ő tele van egyessel, de az jó, teszi hozzá. elképzelem, ahogy tele van egyessel, a dereka, a lába, a gerince szögegyenes csikokból áll. szivárványszínű egyesekből.

a zuhanyzóban olyan áporodott szag van, mint a balatonfenyvesi nyaralónkban. erős, tömény nyárvágyat érzek, olyat, mint a bögre alján maradt kávézacc. egyik nyáron az újsághoz mellékelte szemfestékekkel a nővérem csuklójára véraláfutást maszatoltunk. más nem jut eszembe ezen az emléken és a szagon kívül, de mégis minden lényeges dolog ott történt velem. amelyek csak a háttérben mennek végbe, amíg mi a szemfestékekkel baromkodunk. amikor másnap lemegyünk a partra fürdeni, a fények másmilyenek lesznek, és minden úgy hat, mintha egy megbarnult fényképet néznénk, a hatyúk pedig már más strandon kunyerálnak. valahogy így, ennyit érzékelünk belőle. a tesóm a csap alatt dörzsöli a bőrét, hogy lemossa a festéket. a bőre már kipirosodott. bálnapacni a csuklóján. a mosdókagylóban narancsos-pirosas vízcseppek, vízpatakok.

a zuhanyzóban öt zuhanykabinnyi folyó van alattunk. alattam. hallok a vezetékekben a víz csörgését. csörgőkígyó. a fumei úti sírkertben vannak eltemetve a költők és írók, meg a többi művész. voltam ott egyszer. fiume olaszul folyót jelent, menni valahonnan valahová, és közben jeleket hagyni. ívesre csiszolt sziklákat, városokat, embereket, és közben csak a zuhogó vízre figyelni. ahogy a lényeges dolgok a háttérben történnek, a csobogáson túl. mondjuk, a balatoni nyaralónkban.

DOBI FRIDA
Drága Nővérkém!

Úgy látszik, létezik Isten is, meg Ördög is, hisz arra vetemedtél, hogy írj nekem. Nem mintha vártam volna, vagy szükségem lenne rá vagy rád. Körülbelül annyira érdekel, mint a pár országgal arrébb pusztító kolera. Ó, és ha már országoknál tartunk, milyen Párizs? Gondolom, élvezed azt a puccos világ végét, amely számodra a világ közepe.

A kérdésed bicskanyitogató volt, de mielőtt két sorban letudnám az egészet, gondoltam, megosztok veled néhány családi sztorit, csak hogy ne érezd, hogy kimaradsz minden jóból. Elvégre mióta elmentél, beköszöntött hozzánk a változás szele. Képzeld! Szabadon lélegzem. Igaz, a levegő szmogos és mérgezett, de legalább már tudom, mi a különbség az illat meg a szag között. No, de a családi élmények!

Apa köszöni szépen, jól van. A munkahelyén akadt tán valami problem, de nem jegyeztem meg, és tudom, hogy nemcsak engem nem érdekel, de téged

sem. Egyébként közte és az érinthetetlen, istent játszó nagynénénk közt van egy apró mosolyszünet, amely talán megédesíti a napjaidat, és nemcsak azért, mert levegőd a káröröm. Úgy kezdődött, hogy Réka megorrolt, mert apa elrontott valami könyvelést, ráadásul némi pénz nyomtalanul odalett. A következő: öskáosz, vízözön, meg Babilont idéző mellépofázás. Volt itt káromkodás, ajtóhasogatás, verekedés – az értelmes beszéd, magától értetődően, kimaradt. Szóval minden, ami egy tipikus magyar vígjátékban megfér egymás mellett. Végigröhögtem az egész szánalmas vitájukat. Minden egy apró botlással kezdődött, amely az utóhatást figyelembe véve évszázados sérelmeket kapart elő, esküszöm, egymás fejéhez vágta mindent, még azt is, amit nem kellett volna. A vége az lett, hogy Rékánál kiborult a bili, ordított, tört-zúzott, mint valami hülyegyerek. Sosem láttam még ilyenek. Ez volt az a bizonyos momentum, ami után elröpült a nevetetnékem. Te nem tudod, milyen érzés, épp ezért elárulom: elkésztő példaképet összetörve látni. Tudom, tudom! Most próbálsz a fejedben valami szinonimát találni az „elkésztő”-re, hisz ez a fogalom számodra ismeretlen. Ne aggódj, megígértem már, majd kapsz karácsonyra egy értelmező kéziszótárt az emberi érzésekről, hátha az segít valamicskét.

A többiekkel nem sok minden van. Anya szokás szerint túlpörög és ritka bosszantó. A kötés lett a legújabb szenvedélye. Ne kérdezd, miért, én sem értem. Sze-

rintem tényleg kezd bekattani. Az még oké, hogy köt, de ha már nem eszik, nem alszik, és nem fogja fel, ha hozzá beszélnek, na, az már valami nagyobb gikszer.

Ájulásig ajnározott testvérkének pedig eltörte a lábát, szóval semmi extra. De mivel tudom, hogy mennyire érdekel szerencsétlen sorsa, és imádod, ha mindenről beszélek, csak a lényegről nem, ezért belemegyek a részletekbe. A suliban magasugrás volt, a gyönyörűség rosszul esett, és lába tört. Na, akkor népszerűsége mind a családban, mind a suliban megnőtt, komolyan, csak a Sátán nem látogatta meg, hogy ójaj, mi lett szegény Ádámkával! Iszonyat, de leukémiásoknak kijáró figyelemben lett része. Jobb, hogy nem voltál itt, elhánytad volna magad.

És tudom, hogy nem érdekel, de megvagyok. Mondanám, hogy hiányzol, de most túlságosan gyűlöllek ahhoz, hogy bármi ilyesmit mondjak vagy írjak. Ha legközelebb eszedbe jutok, csak idézd fel az arcom, és hagyd annyiban. Hidd el, többet érek azzal, mint egy kibaszott levéllel, amelyben csak egy kérdés áll, amiről tudom, hogy a legkevésbé sem izgat, max. abból a szempontból, hogy mit kell anyagilag finanszíroznod. Elcsesztem, Liza, kegyetlenül elcsesztem. Csupán az vigasztal, hogy tudom, te is. Sovány vigasz, de vigasz. Ennyi elég. A francba velünk.

Egyébként a kérdéssre válaszolva: igen. Ne aggódj, elvettem a gyereket, te rohadék.

Ölel, örökké bálványozó kishúgod:

Laura

VÁCZI LAJOS

Battle without Honor (or Humanity)

– Ez a Repülő Puli – mutattam a barátomnak.
– A kedvenc helyem – tettem hozzá, azonban leginkább, valljuk be, szart rá.

Velem volt Nike, talán még nem mondtam, az én kis drágaságom volt, akit a szerelmemmel együtt neveltem. Jobban örültem volna, ha nincs ott, mert féltem, valaki felkapja, majd elinal vele – volt már ilyen, csak annyit mondok. Egyáltalán nem ritka.

Néha megsimogattam a fülét (Nike-nak), majd kértem egy kutyatálat neki a pultos lánytól. Zöldet hozott. Két sört kértem, de olcsót.

Tulajdonképpen kérhettem volna a drágább sört is, mert, mint mondtam már, jó helyen dolgoztam, olasz cég, meg minden, bár olaszul sehol nem kell tudni, de attól még jó nyelv, vagy mi.

A Repülő Puli tulajdonképpen azért jó, mert kutyabarát. Tehát járt a kutyatál, járt a sör. Persze, egyébként sem mentem volna be olyan helyre, ahol ferde szemmel néznek ránk.

Elkezdtem mesélni az életem azóta, hogy nem találkoztunk. Már két éve, bazmeg. Kettő.

Szóval nem tudtam, hol kezdjem. Nem mindig voltam a tintahalzabálókkal, két éve valahol Varsóban dolgoztam. A lengyelekkel, ahol *duży cycki* minden mennyiségben, *kuchnia polska Żubrówka*, na, az aztán hányásig. Ekkor még Katussal jártam. Vagy vele azután, na, tökmindegy. Ipari alpinista voltam,